

▸ *Gottfried Benn*

Kokain

Az énszéthullást, a vártat, a nagyot adod: a gége már kitikkadván már idegen hang adja az alapot az énem kimondatlan alakján.

Már nem az anyja tokjából kiugrott szablya se, ha tennivaló volna, vasvágás —: a pusztába sújtott, hol a domb alig leplezett forma.

Lanyha lapály, még síknak is csak némi, érezni egy szél apró fúvását, gomolygó ős, nem saját féli legtúrőbb múlás agyborzongását.

Széttört Én — ó, gennyes kelés kivágva — elfújtt láz — mámor zúzza markolatát —: áradj, ó, áradj szét — told a világra vérpocakból a torzat át.

Ó, éj —:

Ó, éj! Hat már a kokain, a vérem, mint kell, ömlik bőven, hajam ősz a perc nyomain, kell, nagyon kell, hogy özönlően még kinyíljak múlás előtt.

Ó, éj! Sokat nem is kérek, elég egy kis összpontosítás esti köd, a helykiszorítás izgalmával az énképek.

Ostortest, vörössejt-szegély, szagok és inga összevissza, szózáporokkal szétszakítva —: agynak mély, álomnak sekély.

Kavicsok repülnek a földre, árnyat les a hal tétova, dologlétben álnokul dől le a tollas seprűkoponya.

Ó, éj! Nem veszem el erőd! Csak egy kis apró ékszerkőben látott énkép, hogy özönlően még kinyíljak múlás előtt!

Ó, éj! Haj s fej legyen e hely, vessz bele a naphervasztottba, idegmítoszból szülj honomba, korona kell nekem s kehely.

Ó, csitt! Borzongás a bőrömbé: csillagzik — gúnynak nincs helye: én, képmás: magány istene, mennydörgés kőre gyűlök össze.

(Mohácsi Árpád fordításai)

